

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

‘Η κυρία ντ’ Επινάυ πρὸς τὸν Μαρκήσιον ντὲ Φραγκιέυ

Εἶσαι μακρὰ, ἀγάπη μου... Καὶ ἐν τούτοις σὲ βλέπω παντοῦ. Σὲ νοιώθω κοντὰ μου... Τὸ χέρι σου σφίγγει τὸ δικό μου. Εἶδα τὰ δάκρυα στὰ μάτια σου, ὅταν μὲ ἀποχαιρέτησες. Δάκρυα... Ἐοῦ διάβασες τὸν πόνο τῆς ψυχῆς μου. Πόσο καιρὸ θὰ διαρκέσῃ ἡ ἀπονοιά σου; Τὶ θὰ γίνω ἐγὼ χωρὶς ἐσένα; Παρηγόρησέ με, χρυσὲ μου! Χθὲς κρατοῦσα ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ δῶρό σου στὰ χεῖρα μου. Ἀγαπημένο δῶρο... Ἀλήθεια, μὲ συγκινεῖ βαθειά... Τὶ εὐτυχῆς ποῦ θὰ ἦμουν, ἂν εἶχα ἐπὶ τέλους τὴν εἰκόνα σου! Ἄχ, θὰ μοῦ τὴ στείλῃς μὰ μέρα! Ἀγαπημένε μου, γράψε μου, γράψε μου. Θέλω νὰ ξέρω ὅλες τῆς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς σου... Ποῦ κατοικεῖς, τί πόλιν, ποῦ βρισκεσαι χωρὶς ἐμένα. Βλέπεις ὅτι δὲν περνᾷ στιγμή πού νὰ μὴ σὲ συλλογίζωμαι...
Δικὴ σου Λαύρα

Τοῦ Ρισιλιέ πρὸς τὴν πριγκίπισσα τοῦ Βαλουά

Εἶσαι ἡ βασιλισσά μου. Κοντὰ στὴ θεῖα ὁμορφιά σου ξεχνῶ τῆς φροντίδες τῆς ζωῆς... Ἐνα φίλημά σου μοῦ δίνει ζωὴ καὶ ἐλπίδα... Εἶσαι τόσο ὡραία ὅσο Σὲ ὀνειρεύθηκα εἰς τὰ τολμηρότερα ὄνειρά μου... Τὸ βλέμμα σου εἶνε μὰ ἀνεξάντλητη πηγὴ εὐτυχίας... Καὶ τὰ χεῖλιά σου μὲ κάνουν καὶ ξεχνῶ τὸν κόσμο... Εἶμαι δικός σου γιὰ πάντα, πριγκίπισσά μου, ἐλπίδα μου, γλυκειά μου ἀγάπη, ἀγάπη μου!...
Ρισιλιέ

‘Η Πριγκίπισσα ντὲ Μπουρμπόν Κοιτὲ πρὸς τὸν μαρκήσιον Φεζὸν

Ἀπόψε δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σοῦ γράψω, φίλε μου. Εἶμαι ἀρρωστή. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς. Δὲν εἶνε τίποτε καὶ θὰ περάσῃ. Θέλω πάλι νὰ σοῦ εἰπῶ πὸς σ’ ἀγαπῶ πολὺ! Παιὶ τρυφερά καὶ παιὶ γλυκὰ ἀπὸ ἄλλους. Τὰ μάτια μου γεμίζουν δάκρυα ὅταν σὲ συλλογίζωμαι. Ἡ ὄψις εἶνε ἀτέλειωτες, πληκτικές, ὅταν δὲν σὲ βλέπω... Σὲ ὀνειρεύομαι, σὲ ἀκούω, φιλοῦ τὴν εἰκόνα σου καὶ ξαναδιαβάζω γιὰ παρηγοριὰ τὰ ὄρατα γράμματά σου πού μοῦ δίνουν τόση εὐτυχία! Χθὲς τὰ διάβασα δύο, τρεῖς φορές καὶ ἔμεινα ἀγρυπνῶν με τὴ σκέψι σου ἕως τὸς πέντε τὸ πρωῖ: Σ’ ἀγαπῶ, γλυκὲ μου φίλε, πιστέψέ με. Σὲ λατρεύω.
Λουίζα

Τῆς Ἰλίας πρὸς τὸν ἴδιον

Ἀγαπητέ μου, οἱ φόβοι πού μὲ ἀνησυχοῦν ἔχουν ὡς βάσιν τὴν ἀδυναμία τῆς ψυχῆς μου. Εἶμαι καλὴ καὶ ξέρω νὰ ἀγαπῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω θέλησι καὶ δύναμι νὰ κάνω αὐτὸ πού θέλω. Ἐοῦ εἶσαι δυνατὸς ἄνθρωπος. Πὸς ἤθελα νὰ σοῦ μοιάζω.
Πές μου ὅτι δὲν πλῆττει μὲ τὰ γράμματά μου. Ἐοῦ ἔχεις πολὺ πνεῦμα. Ἐγὼ δὲν ἔχω. Ἐχεις τόσες εὐκαιρίες νὰ διασκεδάσῃς καὶ νὰ χαρῆς τῆ ζωῆ... Μία γυναίκα πού ἀγαπᾷ, εἶνε πάντοτε σταθερωτέρα ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ἐσεῖς γνωρίζετε τὴν ὑπεροχὴ σας καὶ δύσκολα νένετε πιστοί... Ἐμεῖς ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ μία προστασία. Εἶμαστε σκλάβες καὶ σκλάβες θὰ εἶμαστε πάντα... Δὲν ἔχομε καμμία πρωτοβουλία στὴ ζωὴ καὶ πάντα οἱ ἄλλοι μᾶς ἐπιβάλλουν τὴ θέλησί των. Εἶμαστε καταδικασμένες νὰ ὑπακούωμε καὶ νὰ σκύβωμε τὸ κεφάλι. Δὲν ἔχομε παρὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ αἰσθήματος καὶ γι’ αὐτὸ κρατοῦμε τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης κλεισμένο μέσα στὴν καρδιά. Γι’ αὐτὸ ἀγαποῦμε δυνατώτερα ἀπὸ σᾶς. Ἴσως νὰ ἀπατώμαι. Πές μου καὶ σὺ τὴ γνώμη σου, φίλε μου. Ἐχεις πάντα δίκαιο. Εἶνε ἀργά. Καληνύκτα. Ἄφριο θὰ σοῦ γράψω πάλι. Νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ περιγράψω τὴν ἀγάπη μου!
Α νίτζα

Τοῦ Μπενζαμέν Κωνσταντὸν πρὸς τὴν Κυρίαν Ρεκαμιέ

Ἄφριο βράδου; Ἄφριο; Πότε θὰ περάσουν ἡ ὥρες! Ἄφριο... Ἡ ὀχθερινὴ ἡμέρα πέρασε καὶ μένει ἡ σημερινή. Θὰ εἶμαι στὸ σπίτι σας εἰς τὰς 9. Φοβοῦμαι, τρέμω, μὴ μοῦ εἰποῦν πὸς ἡ Κυρία δὲν θέγεται... Θὰ εἶμαι τότε ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.
Ἴσως δὲν μὲ πιστεύετε γιὰτὶ δὲν μὲ γνωρίζετε. Ὑπάρχει ἕνα σημεῖον μυστηριώδες στὴν ψυχὴ μου. Ἴσως νὰ μὲ ἐνοήσετε μιά μέρα. Ἴσως εἶνε ἀκόμη

καρὸς νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτὸ μου. Σᾶς σκέπτομαι διαρκῶς, Ἰουλιέτα, καὶ δὲν σκέπτομαι τίποτε ἄλλο ἀπὸ σᾶς. Πάντα εἶχα ἕνα ἀόριστο φόβο στὴν ὁμορφιά σας, καὶ γι’ αὐτὸ σας ἀπέφευγα. Προσέξτε! Μπορεῖτε νὰ μὲ πικράνετε πολὺ καὶ τότε θὰ ὑποφέρετε καὶ σεῖς γιὰτὶ εἶσθε καλὴ. Τὰ ξέχασα ὅλα. Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει ἡ ἰα καὶ οὐσία, πολιτικὴ, φίλια. Σᾶς φαίνομαι τρελλός! Ἀλλὰ εἶμαι τρελλὸς γιὰ σᾶς. Τὸ βλέμμα σας, ἡ χάρις σας, αὐτὸς ὁ παιδαίτικος τρόπος, ἡ λεπτότης σας καὶ ἡ ὁμορφιά σας μὲ τρέλλαναν. Ἄφριο λοιπόν. Ἴσως μὲ λυπήσετε αὔριο... Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη ἔχει ἀγκάθια. Καὶ ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ ζωή... Ἐγὼ δὲν ἔξοῦσα τόσα χρόνια. Ποτὲ δὲν ἔξοῦσα ὅπως τώρα. Ἄφριο λοιπόν...
Κωνσταντὸν

Τῆς Ἰδίου πρὸς τὴν ἴδιαν

Εἶνε πολὺ ἀργά... Πλησιάζει πάντα ἡ ἀγνή. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς γράψω. Σᾶς ἀφισα πρὸ τριῶν ὡρῶν. Μοῦ προσφέρετε τὴ φίλια σας, μὴ φίλια διαφορετικὴ ἐκείνης πού προσφέρετε εἰς τοὺς ἄλλους. Σᾶς εὐχαριστῶ. Ἐγὼ σᾶς ἀφιερῶν τὴ ζωὴ μου, τὴ ψυχὴ μου, τὴ διάνοιά μου, τὰς δυνάμεις μου, ὡς ἀντάλλαγμα σὺ τῆς τῆς πολυτίμης φίλιας... Θὰ ζῶ μόνον γιὰ σᾶς, κυρία, ὡς τὸ ὀρκίζομαι. Σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι ἡ εἰκόνα σας εἶνε μαζὺ μου ὅλες τῆς ὥρας τῆς νύκτας καὶ τῆς ἡμέρας. Ἡ ἀγάπη μου εἶνε ἕνα θεῖο συναίσθημα, πού δὲν διακόπτεται ἀπὸ καμμία ἄλλη σκέψι, εἶνε μὴ ἀφοσίωσις ἀπόλυτος, πού γεμίζει τὴν καρδιά μου εὐγνωμοσύνη, καὶ εἶνε συγχρόνος μὴ ἀγωνία φρενική. Χθὲς εἶδατε τὴ δύναμι σας δὲν βλέπετε ὅτι εἶμαι σκλάβος τῶν θελησῶν σας; Εἶμαι πρόθυμος γιὰ κάθε θυσία, ἀρκεῖ νὰ σᾶς βῶ καὶ νὰ σᾶς ἀκούω. Ἐὰν ἤξεύρατε τὴ χαρὰ μου ὅταν ἀκούω τὴ φωνή σας. Κάθε λέξι σας μὲ συγκινεῖ βαθειά. Ἡ ψυχὴ μου σᾶς θαυμάζει. Τότε ξεχνῶ τῆς πίκρας μου καὶ τῆς ἀνησυχίας τῆς μονοξενίας...
Ὡ, ἀν μ’ ἀγαποῦσατε ἔτσι καὶ σεῖς, θὰ εἶμεθα τόσο εὐτυχῆς! Μὲ τὴ ἐμπιστοσύνη θὰ προχωροῦσαμε στὴ ζωή... Ἄν κάθε πρωὶ πού ξυπνάτε, πού χαρίζετε μὴ σκέψι... Πρέπει νὰ εἶσθε υπερίφρανη, διότι ἕνας ἄνθρωπος ζῆ μὲ τὸ ὄνομά σας στὰ χεῖλιά του καὶ τὴν ψυχὴ του. Μὴ τὸν ἀπελπίσετε μὲ τὴν ἀδιαφορία σας. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο μπορεῖτε νὰ τὸν συντρίψετε μὲ μὴ σας λέξι.
Κωνσταντὸν

Τοῦ ἴδιου πρὸς τὴν ἴδιαν

Αὐγούστου 1905

Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, μὴ μὲ βυθίσετε πάλι εἰς ἕνα πέλαγος ἀπελπισίας μὲ τὴν ἀδιαφορία σας! Ἡ ζωὴ μου εἶνε στὰ χεῖρα σας... Μὲ δύο λόγια, μὲ ἕνα μειδίαμα, μπορεῖτε νὰ μὲ σώσετε ἀπὸ αὐτὴ τὴ ὄγανια. Δὲν πρέπει νὰ φέρεσθε μαζὺ μου ὅπως μὲ τοὺς ἄλλους θαυμαστάς σας. Ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ ἀλλοίως, καὶ ἡ ζωὴ μου εἶνε γεμάτη ἀπελπισία. Ἡ δύναμι πού ἔχετε, πρέπει νὰ σᾶς κἀνὴ καλὴ μὲ τοὺς δυστυχῆς. Εἶσθε ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Θεὸς γιὰ μένα. Ὅταν ὁ Οὐρανὸς κοινοποιεῖ καὶ ὁ Θεὸς μὲ ἀποθῆ, ἡ ζωὴ εἶνε κόλασις σωστή. Ὅ τὶ καλὸ καὶ γλυκὸ ὑπάρχει μέσα μου, ζῆ καὶ πεθαίνει μὲ ἕνα βλέμμα σας...
Λυπηθῆτέ με. Σᾶς ζητῶ βοήθεια... Δὲν εἶμαι ἀποικητικὸς καὶ μόλις ἀντιλαμβάνομαι πὸς εἶμαι ἀδιάκριτος, ἀπομακρύνομαι, τὸ βλέπετε. Δὲν εἶδατε χθὲς ὅτι ἔφυγα μόλις ἐμπῆκε στὸ σαλόνι σας ἡ κυρία ντὲ Μπουά; Ἀπληθῆτέ με. Μὴν εἶσθε σκληροί... Ἐποφῆρα ἕνα χρόνον τώρα. Καὶ αἰσθάνομαι πὸς αἱ δυνάμεις μου μ’ ἐγκαταλείβουν. Προσπαθῶ νὰ εἶμαι ἥρεμος, καὶ σᾶς ὑπακούω ὡς ὑπηρετῆς. Ἀλλὰ σκεφθῆτε ὅτι μὲ ἀπειλεῖ ἡ τρέλλα καὶ ἡ μόνος ὁ θάνατος θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν τρέλλα αὐτῆ!..
Βενιαμίν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατὰ παράκλησιν καὶ σύστασιν τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ Ἑλληνῶν, ὄρισamen δι’ αὐτοὺς τὴν συνδρομὴν τοῦ «Μπουκέτου», ἀδιαφόρος καὶ ἀνεξαρτητὸς τόπου, ἀπὸ Ἰησ Αὐγούστου, εἰς δραχμ. 120 ἑτησίως. Καὶ τὰ ἀρὰ ἄς φροντίσῃ οἱ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὰ εἰς τὸ «Μπουκέτο», καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι νὰ συντησοῦν εἰς τοὺς ἐξηντημένους συγγενεῖς καὶ φίλους των νὰ ἐγγραφοῦν εἰς αὐτὸ συνδρομητὰ.
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

